

PASTÝŘSKÝ LIST V NEJISTÉ DOBĚ – XV.

Přátelé, od mého posledního *Listu* uběhla poměrně dlouhá doba. Důvod odmítky byl prostý: přes léto jsme všichni nabyli dojmu, že se věci konečně navracejí ke svému přirozenějšímu běhu. Musíme si přiznat, že šlo o optimismus poněkud předčasný.

A protože nejistá doba neplánovaně prodlužuje své trvání, byl jsem některými z Vás požádán, abych pokračoval v posílání *Listů*.

Nedávno jsem si připomínal těžké časy Izraelského království tak, jak jsou zaznamenány ve starozákonních biblických spisech. Jak bylo pro izraelské kmeny nesnadné obhájit samotnou existenci království vůči okolním národům. Na tyto příběhy jsem si vzpomněl snad proto, že mi až příliš připomínají naši vlastní situaci – sotva jsme zákeřného nepřítele odehnali od svých prahů, už se nám domů tlačí oknem či komínem.

Je pravda, že v našem případě nejde o vojska cizáků, která by chtěla obsadit a vydrancovat naše domovy. Náš neviditelný nepřítel však není o nic méně zákeřný. Umí udeřit nečekaně, a to dokonce v našem nejbližším okolí. Nejenže způsobuje značné škody zdravotní a dokáže si vybrat i cenu nejvyšší, ale bude patrně úřadovat na poli ekonomiky a společenských vztahů ještě hodně dlouho poté, co ho definitivně zaženeme či zkrotíme.

Ale raději k onomu povzbudivému příběhu. Královský princ Jónatan, kterému nebylo lhostejné, co se s jeho zemí děje, se jednoho dne ocitl se svým zbrojnošem tváří tvář nepříteli. Nebyla to pozice výhodná – on sám pod kopcem, nepřátelé kdesi nad ním. Přesto se rozhodl bojovat. Určil si jednoduché podmínky svého zamýšleného útoku. Když nepřátelé budou sestupovat, nehnu se z místa. Pokud mě však vyzvou, abych vyšel za nimi, tak je jasné, že do toho mám jít, protože mi je Bůh vydal. A tak se i stalo. Nepřátele, vědomi si svojí převahy, se Jónatanovi vysmívali a vyzvali ho k výstupu za nimi. Jónatan se s vyznáním: „Snad pro nás něco Hospodin udělá. Vždyť Hospodinu nemůže nic zabránit, aby zachránil ať skrze mnoho nebo skrze málo,“ vydal vzhůru.

Náš odvážný bojovník se svým pomocníkem lezli do svahu, jak čteme, doslova po čtyřech. Spíš než hrdinný zápas nám to připomíná nějaké chlapecké hry. Nicméně nepřátelé před Jónatanem padali a jeho zbrojnoš je pobíjel. Zdánlivá prohra se mění ve slavné vítězství!

Je celkem jedno, jak na příběh kdo nahlíží – my věřící v něm vidíme Boží pomoc shůry, další si jej vykládají zase jiným způsobem... Nicméně několik dobrých postřehů si z něj, i do naší současné situace, můžeme vzít všichni.

Zaprvé: pokud je o co bojovat nevzdávej to dopředu, nepodléhej panice, nepropadej poraženectví. Zadruhé: promysli své další kroky, ve svém plánu buď alespoň o jeden krok před protivníkem. Zatřetí: zůstaň optimistou a udrž si čistou mysl, mnohdy i zdánlivě prohrané bitvy se neočekávaně obrátily ve slavná vítězství. Začtvrté: pokud tě to přiblíží k vítězství, seň si šíji a bojuj i na kolenou. Zapáté: vytrvej. Zašesté: spolehni se s důvěrou na svého silného spojence (v případě Jónatana to byl Hospodin Bůh, kdo je jím ve tvém případě?).

Nevím jak Vás, ale mě ten starodávný příběh (lze jej najít v Bibli, v první knize Samuelově, 14. kapitole) skutečně naplňuje optimismem, chutí a silou v našem zápase vytrvat. Jako národ, či jako lidstvo jsme čelili mnohem těžším výzvám, tuhle můžeme překonat a jistě i překonáme.

Proto přidávám ještě jeden postřeh: ve všech zmatcích si udržte pevný denní řád a každý den si udělejte nějakou malou radost (a s tou radostí můžete samozřejmě pamatovat i na druhé).

S přáním nadějných výhledů do dalších dnů

Petr Plaňanský, pastor KS Nymburk

(v Nymburce 16. 10. 2020)